

Kollár Árpád

SZUPERHŐSÖK A KLINIKÁN

Történetek a szegedi Gyermekintenzív Osztályról

Kollár Árpád

SZUPERHŐSÖK A KLINIKÁN

Történetek a szegedi Gyermekintenzív Osztályról

A kiadvány megjelenését támogatta a Nemzeti Együttműködési Alap
Támogatási Program, 2022

A szerző a könyv megírása idején Térey János alkotói ösztöndíjban részesült.

Kiadta a Kisgyerekek is lehetnek nagybetegek Alapítvány
és a Csimota Könyvkiadó, a Móra Kiadói Csoport tagja
Budapest, 2023

www.csimota.hu, info@csimota.hu

A kiadásért felel a Csimota Könyvkiadó Kft. ügyvezetője

Illusztráció: Maros Krisztina

Szerkesztő: Csányi Dóra, Szabó Sándor

Társszerkesztő és szakmai tanácsadó: dr. Tajti Zsanett,
Gilicze Edina, Horváth Viktor

Nyomdai előkészítés: Maros Krisztina

Nyomtatta és kötötte a Pauker Nyomda

Felelős vezető: Vértes Dániel

© Kollár Árpád

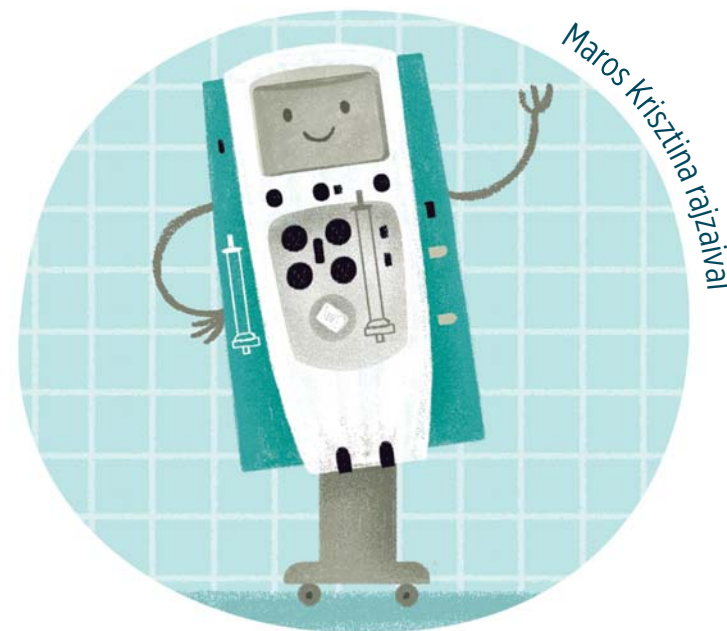
© Maros Krisztina

© Kisgyerekek is lehetnek nagybetegek Alapítvány

© Csimota Könyvkiadó

Minden jog fenntartva!

ISBN: 978-615-6472-15-1

CSIMOTA
2023

A Tiszára néző klinika épületében, a Gyermekintenzív Osztályon fogadjuk a betegeket, ha fertőzés, baleset, mérgezés okozza a bajt, vagy ha valamelyik szervük, szervrendszerük betegszik meg. Legyen szó újszülöttekről vagy kamaszokról, bármikor készen állunk, hogy segítsünk a súlyos állapotban lévő gyerekeken. Legtöbbször rövid ideig tart a gyógyulás, de ritkán hetek, hónapok is eltelhetnek az osztályon. Igyekszünk a lehető legkellemesebbé tenni az itt töltött időt. Egész nap a gyerekekkel lehet az anyukájuk vagy az apukájuk, és ha úgy tartja kedvük, nálunk mesét is nézhetnek. Mi pedig jókedvünkkel, mosolyunkkal próbálunk meg javítani a hangulatukon. A *Szuperhősök a klinikán* gyógyulástörténeteinek segítségével most bepillantást nyerhetünk az osztály nem mindennapi életébe.

MILÁN ÉS A HULMÁNYOK

Vannak mozgó dolgok a világon. Ilyen a labda, a körhinta vagy az úszópárna. Az úszópárna csak akkor mozog, ha ringatózik a vízben.

Az a legjobb!

Hanyatt fekszel, becsukod a szemed, és várod, hogy elringassanak a hullámnyok. De az is jó, ha Apa cselesen belefördít a vízbe.

Hogy mik azok a hullámnyok?

Azok az apró vízi izék, amik az úszópárnád körül köröznek. Ha egy gyerek lábujja belelóg a vízbe, elkapják és megcsócsálják. Aztán a lábánál fogva megpróbálják lecibálni a víz alá, hogy még több csócsálnivalójuk legyen.

Szerencsére olyan picik ezek az izék, hogy te ebből a csócsálásból nem veszel észre semmit. Csak hogy kicsit viszket a lábujjad, meg elkezd ringatózni az úszópárnád.

Na jó, ez nem egészen így van!

Az az igazság, hogy Milán nevezte a hullámokat kiskorában hullámnyoknak.

De Milán már nagyfiú. Majdnem nyolcéves, nem mondja hullámnyoknak a hullámot. És azt is tudja, hogy a szoba padlója nem tartozik a mozgó dolgok közé.

Bár ebben most nem volt biztos.

Mert a padló úgy ringatózott alatta, mintha úszópárna lenne. Milán feküdt a szőnyegen, nyomkodta a tabletet, és ringatózott.

Borzasztó meleg volt, csorgott róla a veríték. Úgy érezte, hogy a Duna hullámain ringatózik. A kezét belemerítette a vízbe, hogy meglocsolja a homlokát. De a keze nagyot koppant a vízben, vagyis a padlón. Körülnézett. Már nem csak a padló, az egész szoba ringott. Mit ringott? Erősen hullámozott, mintha viharba került hajón lenne.

– Anya, hullámozik a szoba! – mondta az anyukájának.

De az anyukája nem értette, mit mond, mert az úgy hangzott, hogy:

– Nya-nya, hul-má-nyi ja-go-da!

Anya odanézett, és szörnyen megijedt. Csupa víz volt a fiú homloka, mintha fejest ugrott volna a Dunába. Sápadt volt az arca, mint a fehér csokikrém. A szája pedig csigalassan mozgott.

Milán próbálta megkérdezni, hogy melyik az igazi Anya a kettő közül, akit lát. De az Anyák nem feleltek, inkább odahívták mindkét Apát. És mind a négyen elrohantak vele az orvoshoz, akiből szintén kettőt látott.

Ha egy gyerek hirtelen fejfájásra panaszkodik, beszédzavara jelentkezik, arcizmaiban oldalkülönbséget látunk, vagy fél oldala gyengébb, gondoljunk arra is, hogy valami történhetett az agyával!

Milán is megijedt. Rosszul érezte magát, nem értette, mi történik vele. De kicsit jobb kedve lett, amikor betették a helikopterbe. Egy igazi helikopterbe! Milyen menő lesz az iskolában elmesélni, hogy a Dunától elrepült egészen a Tiszáig.

Szegeden, a Tisza partján áll egy hatalmas, sokablakos épület, amit gyermekklinikának neveznek. A klinika az olyan, mint a kórház, csak nehezebb kimondani a nevét. Odabenn sok-sok orvos és ápoló szaladgál egyik szobából a másikba. Csak úgy lobog a köpeny utánuk, mintha szuperhősnek vagy szellemnek öltöztek volna a farsangon.

Leszállt a sárga helikopter, és a szuperhős orvosok összegyűltek körülötte, akár a hulmányok. Biztos meg akarták csócsálni, mert ezután mindenféle furcsaságot csináltak vele.

Egy guruló ágyon Kati nővér sebesen elgurította őt a Gyermekintenzív Osztályra. Ide hozzák azokat a gyerekeket, akiket sürgősen meg kell gyógyítani. Ott betolta egy kicsi szobába, aminek pálinkaszaga volt. A falakon mindenfelé csövek kanyarogtak. A csövekből újabb csövek tekeregtek elő. Olyanok voltak, mint egy eltévedt kígyócsalád.

A szobában már várt Milánra egy félelmetesen nyurga robot. Nagy, cikázó monitor volt a feje. A teste vasrúd, amin sok-sok tablet vagy micsoda sorakozott. De ezeken a tableteken vagy micsodákon nem volt kedve játszani. Vészesen villogtak és csipogtak, drótok és csövecskék lógtak ki belőlük.

Még jó, hogy vele volt Anya! Nagyon jó!

És volt az ágya mellett egy plüssmajom is. Mókás nadrágtartót meg buggyos műtősapkát viselt, és nagyon okos fejet vágott. Szerencsére így akkor sem maradt egyedül a robottal, amikor Anya kiment az orvosokhoz.

Még mindig szédült, fáj a feje és rosszul látott.

Nemsokára bejött egy nagyon kedves ápoló. Dudika nővérnek hívták, és mosolygós illatot hozott magával. Nagyon megdicsérte, hogy ilyen bátor nagyfiú volt.

Először is fölöttet egy vörösen világító, pittyegő csipeszt a nagylábujjára. Aztán elmondta neki, hogy egy műanyag pillangó fog rászállni a kezére, és ott is marad, amíg a kórházban van. Meg kell itatni a pillangót, ezért a tűjét beleszúrják a csuklójába.

Így kötik őt össze a robottal, amit Dudika nővér infúziós állványnak hívott.

Nem a szájába kapja az orvosságot, mint otthon, hanem a kezébe a csövecskén keresztül. Nem kell félni, csak egy kis csípés az egész.

A pillangó csípése tényleg nem fáj. De hiába volt nagyfiú, most még jobban félt a robottól, amivel össze volt kötve.

Mi van, ha robottá akarják változtatni? Ha ezen a csövön robotvért vagy robotolajat vezetnek belé? Mi van, ha ettől ő is elkezd csipogni és villogni?

Dehogy! Tényleg orvosságot kapott, amitől picit jobban is lett.

Aztán megvizsgálta őt egy tündéri doktor néni. A nyakában olyan kanyargós fonendoszkóp volt, amivel az orvosok szokták meghallgatni a gyerekek tüdejét. Ezt már ismerte az otthoni orvosos játéktáskából, csak nem tudta, hogy hívják.

Itt amúgy is mindennek nagyon furcsa neve volt. Az ápolók és az orvosok olyan nyelvtörőket mondtak egymásnak, hogy branül, kanül, emer, dopler, sztrók...

Mintha egy másik országba csöppent volna, ahol ismerős, mégis értetetlen nyelven beszélnek. Vagy még inkább, mintha olyan játékkal játszott volna a tableten, aminek nem érti a szabályait.

A felnőttek is úgy néztek rá, mintha egy másik országból jött volna. Bármit mondott, senki, de senki nem értette őt. Még Anya sem, és ettől újra elszomorodott egy kicsit.

Zsanett doktor néni elmesélte, hogy egy hordó formájú műszerrel bele fognak nézni a fejébe. De ne féljen, ehhez nem kell megnyitni a fejét, mint egy konzervet. Nagyon fontos, hogy mozdulatlanul fekszen abban a hordóban. A doktor néni szerint így megtudják, miért hullámozik vele a világ.

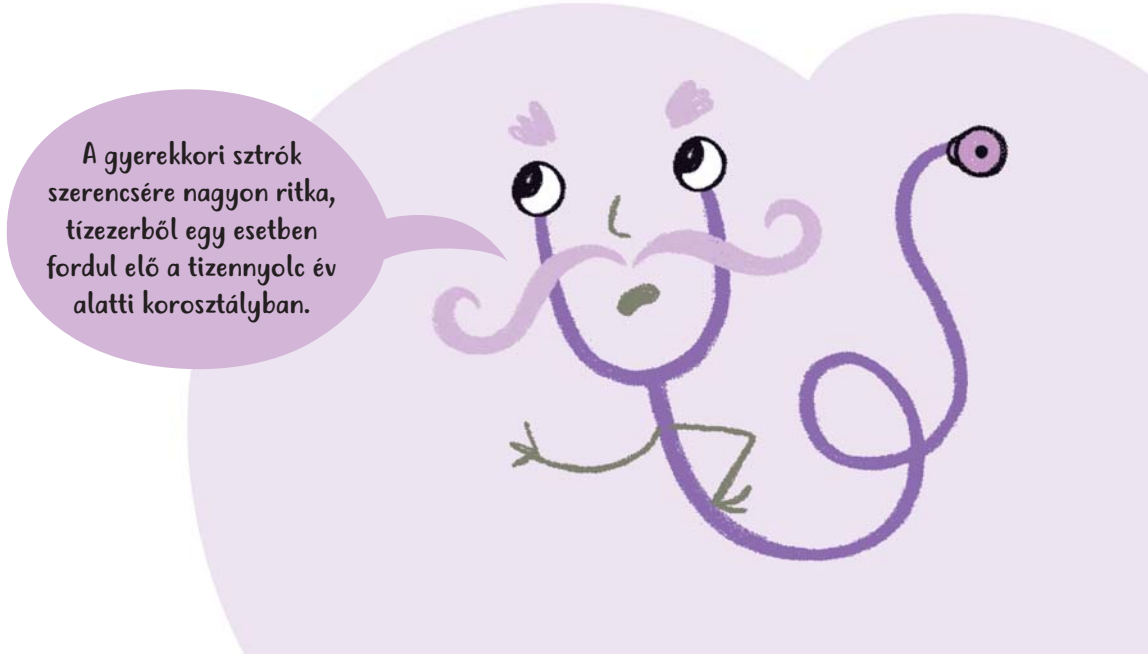
Tényleg nagyon csattogós volt az a hordó, de egyáltalán nem félelmetes. Arra emlékeztette, amikor a mamánál lovagi viadalt játszottak az unokatestvérével. Milán a fejére tette a rozsdásvödör sisakot, Kende pedig egy vastag faággal püfölte.

Megint hullámozni kezdett vele a kórház, mintha belecsúszott volna a Tiszába. Megdőltek a falak. Attól félt, hogy hordóstul kigurul az ablakon a vízbe. De nagyfiú volt, meg se moccant a vizsgálat közben. Még az orrát se vakarta meg!

Késő este volt, mire Jucus nővér, az éjszakai ügyeletes visszagurította őt a szobába. Borzasztóan fáradt volt, és álomtalan álomba zuhant. Csak aludt és aludt és aludt. Órákon, napokon, heteken, éveken és évszázadokon át...

Na jó! Csak hosszú napokon át aludt, de nagyon-nagyon mélyen.

Így azt sem láthatta, hogy a lobogó köpenyes orvosok újra összegyűltek az ágya körül. De nem lehúzni akarták őt, mint a hulmányok, hanem fölemelni!

A gyerekkori sztrók szerencsére nagyon ritka, tízezerből egy esetben fordul elő a tizennyolc év alatti korosztályban.

Egyesítették minden gyógyító szupererejüket.

Egyik szobából a másikba gurították: csippanó, villanó, zizzenő műszerekkel vizsgálták. Belenéztek minden egyes porcikájába. Nyomába eredtek a benne kanyargó ereknek, és nyakon csípték a lusta szívdobbanásokat.

Mégsem tudott fölemelkedni. Mintha az icipici hulmányoknál sokkal, de sokkal erősebb valami akarná a víz alá cibálni őt.

Egyszer aztán Zsanett doktor néninek eszébe jutott a varázspálca, amikor éjszakai ügyeletes volt.

Varázspálca egy kórházban? Pontosan! Egy csillogós, rózsaszín, műanyag pálca, aminek csinos csillag van a végén. Minden kislánynak van otthon ilyen, lehet, még a kisfiúknak is.

Senki sem emlékszik rá, hogyan került ide, az osztályra. Lehet, egy kislány játéka volt, ő felejtette itt, miután meggyógyult. De az is lehet, hogy előbb a pálca volt itt, aztán építették köré az egész kórházat. Ki tudja?!

Ha nem volt igazi ez a varázspálca, mire volt jó mégis?

Ha már minden vizsgálatot elvégeztek. Ha már minden gyógyszert beadtak. Ha már minden ötletet kipróbáltak, de a beteg mégsem ébredt föl, akkor vették elő a fiókból.

Zsanett doktor néni azon a bizonyos éjszakán belopódzott Milánhoz, és meglengette a varázspalcát. Ekkor különös dolgok történtek az ötös szobában...

A műszerek halkán pittyegtek, a csövek szörcsögtek, a pumpák hörgögték. Milán ezeket már megszokta álmában, de a szörcsögésen túl most suttogást is hallott...

A furcsa suttogás behajolt az arcába.

Kinyitotta a szemét, és rémület, a robot suttogott fölötte! Az a drótos, csöves, villogós robot!

Milán fölsikoltott. Vagyis fölsikított volna, ha lett volna elég ereje. Így csak nagyon halkán kiabált:

– Ne változtassanak robottá!!!

– Jaj, Fúzi nővér, már megint megijesztettél egyet! – ugrott az ágyához a nadrágtartós plüssmajom.

– De Doktor Majom! Ha egyszer olyan cukik! Imádom nézni, ahogy fölébrednek! – felelte a robot, és már egyáltalán nem tűnt félelmetesnek.

– Ne félj! Nem változtatunk robottá! – pattant nevetve hozzá a fonendoszkóp. – Kópé professzor vagyok. Ők meg a kedves Fúzi nővér és a zseniális Doktor Majom. De mi csak Makidokinak hívjuk egymást közt.

– És akkor mivé változtattok? – kérdezte Milán.

– Micsoda kérdés ez?! Hát azzá, ami vagy! Egy Milán nevű, majdnem nyolcéves kisfiúvá! – mondta Doktor Majom.

Milán azt akarta mondani, hogy ő már nagyfiú, a hordóban is kibírta, hogy ne vakarja meg az orrát. De elakadt a szava, mert meglepődött, hogy beszélget velük. Nem, nem az volt a furcsa, hogy egy infúziós állvánnyal, egy plüssmajommal meg egy fonendoszkóppal beszélget, hanem az, hogy végre valaki megértette, amit mond.

– Makidoki, nem látod, hogy ez a kisfiú már nagyfiú? – segítette ki Kópé professzor. – Különbözik igazán van Makinak. Igazi, hamisítatlan Milánna változtattunk.

– Sok dolguk van szegény dokiknak, ezért besegítettünk nekik egy kicsit. Mi is jól megvakaráltunk, megoperáltunk, megszuperáltunk téged – bólogatott Doktor Majom.

– Imádok vakarálni! – sóhajtott föl a kedves Fúzi nővér.

– Meg beadtunk neked egy kis penicillint, mucicillint meg biciklicillint – magyarázta Kópé professzor.

– Készen is vagyunk! – csapta össze tenyerét a zseniális Doktor Majom. – Remélem, mindent visszatettünk a helyére...

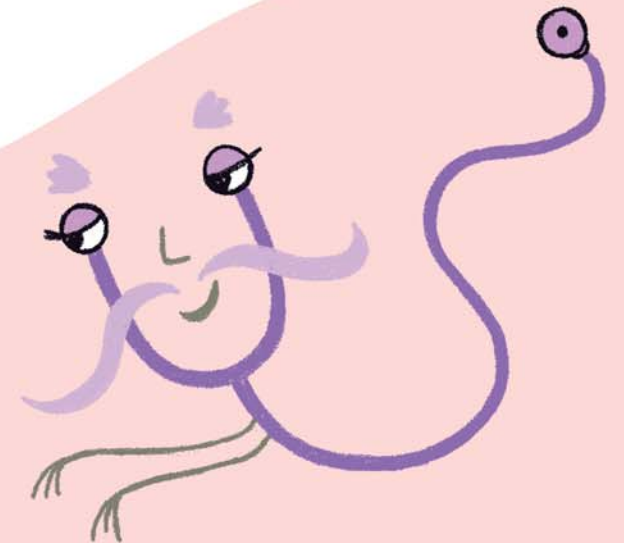
– Jaj, nézzétek meg a zúzóját! Azt mindig elfelejtjük visszatenni... – aggodalmaskodott Fúzi nővér.

– Zúza nélkül lehet élni! – legyintett Doktor Majom. – Az a fontos, hogy a szíve mindig a helyén legyen! – tette hozzá, majd visszaugrott a polcra.

– Milán! – hallotta egyszer csak a nevét az ajtóból. Nem, nem az ajtó beszélt hozzá. Igaz, most azon sem lepődött volna meg. Iza főnővér volt az.

– Milán! Milán! Milán! – szölongatta egyfolytában.

Erre az osztály összes éjszakás orvosa és ápolója odaszaladt az ágyához. Mindenki a nevét ismételte. Mintha napok óta csak azon gondolkodnának, hogy hívják, és most nagyon boldogok, mert Iza főnővérnek eszébe jutott, hogy Milán.

Anyát is odahívták gyorsan a szomszéd épületből. Ő is nagyon boldog volt, de nem a neve miatt, hanem azért, mert végre megölelhette a nagyfiát.

Milánnak is nagyon-nagyon jó volt megölelni Anyát!

Dudika nővér megígérte, hogy holnap süt neki palacsintát, mert ilyen ügyesen fölébredt. Hoz lekvárosat, csokikrémeset, fahéjasat, meg titkosat, aminek csak ő tudja a receptjét.

Milán nem értette, miért örülnek annyira a kórházban annak, hogy fölébredt. Otthon nem szokták megünnepelni az ébredést. De a palacsintát nagyon szerette, azért érdemes lesz holnap is fölébredni!

Ezután minden nappal, minden ébredéssel erősebbnek érezte magát. Zsanett doktor néni nagyon elégedett volt a gyógyulásával. Nappal sokat tornászott, mert az segített a gyógyulásban, éjszaka pedig jókat vakerált a kedves Fúzi nővérrel, a zseniális Doktor Majommal meg a mókás Kópé professzorral.

A mosolygós Dudika nővér nem felejtette el a palacsintát. A titkos annyira finom volt, hogy nem szabad elmondani, mennyire. De azért búcsúzaskor megsúgta Milánnak a titkos hozzávalót...

A fejet ért sérülések, megbetegedések után nagyon fontos a kitartó utógondozás és a megfelelő rehabilitáció. Így akár teljes gyógyulást is elérhetünk.

Jó volt hazamenni a Tisza partjáról a Duna partjára, de azért rossz is volt itt hagyni a barátait.

Sajnos visszafelé nem helikopterrel mentek, csak mentőautóval. Na jó, a mentő is menő volt, mert a jó fej mentős bácsi kicsit bekapcsolta neki a szirénát.

Milánnal azóta már nem hullámszik a világ, csak ha úszópárnán fekszik és fúj a szél. Már az összes szó eszébe jut, amit csak hallott életében. Azt a nyelvtörőt is ki tudja mondani, hogy branül, kanül, emer, dopler, sztrók...

Igaz, egyvalamit mindig másképpen mond. Hiába nagyfiú, ha jönnek a hullámok, azokat valamiért újra hulmányoknak mondja. Ilyenkor mindig eszébe jut a kórház, ahol annyi finom palacsintát evett, és megkéri Anyát, hogy süssön neki olyan titkosat.

És ha mégsem jönnének a hulmányok? Akkor az is jó, ha Apa cselesen belefordítja őt a vízbe az úszópárnáról...

ZSÓFI ÉS A LUFIKESZTYŰ

A kád megtelt vízzel. Zsófi nagy levegőt vett, becsukta a szemét, és elmerült a habszigetek között. Csukott szemmel is csodát látott a víz alatt. Olyat, amit csak igazi bűvárok láthatnak.

A tengerfenéken vicces tengeritehenek legeltek. Egy morcos teknős lebegett el a korallzátony felé. Úgy szelte a vizet az uszonyaival, mint ha repülne. Zsófi megpróbálta utolérni a teknőst, ezért ő is nagyokat csapott a békatalpakkal.

A koralloknál annyi tarka hal úszkált, hogy szem elől veszítette őt. Csíkos, foltos és pöttyös halak. Fodros, tarajos és villogó halak. Lila, vörös, citrom, égszínkék és összevissza színű halak.

Beleszédült a haltűzijátékba.

A pompás virágállatok között egy tengericsillag integetett felé. A kezébe vette és megsimogatta.

Hirtelen elsötétedett az ég, vagyis a víz. Hatalmas halraj cikázott fölötte. Egy cápa üldözte a halakat, ezért Zsófi elbújt egy korallbarlangban. Amikor elmúlt a veszély, még mélyebbre merült. Rengeteg furcsa lényel találkozott. Nem volt még ilyen csodás kalandja!

Annyira beleélte magát a bűvárkodásba, hogy közben elfogyott a levegője. Szorított a tüdeje. Megijedt. Megpróbált levegőt venni, de csak vizet nyelt.

Gyorsan megindult fölfelé, hogy levegőhöz jusson. Már látta alulról a napot. Már majdnem a hullámok fölé jutott. De jaj, foglyul esett! Egy hatalmas csáp a bokája köré tekeredett, és a sötét mélység felé húzta.

Vergődött. Kapalózott. Nem tudott segítségért kiáltani. Csak buborékok jöttek ki a torkán.

Úgy érezte, meg fog fulladni.

Összeszedte minden erejét, lerúgta magáról a csápot, és fölült a kádban.

A kádban látta maga előtt a kistesóját. Egy kishajóval játszott, és samponos volt az orra. Látta az anyukáját is a fürdőszoba ajtajában.

Zsófi már nem a tenger alatt volt. Nem a fürdővíz alatt volt. Mégsem kapott levegőt. Csak tátogott, mint hal a parton.

Anya eddig nem aggódott miatta, mert ami a víz alatt sok-sok tengeri bújárpertnek tűnik, az a víz fölött, a fürdőszobában csak néhány pillanat. Most észrevette, hogy baj van. Megrázta, és a nevét kiabálta. Zsófi csak tátogott és pihegett. Úgy fáj a tüdeje, mintha késsel hasogatták volna.

Aztán lassan, nagyon lassan levegőhöz jutott és megnyugodott. Egyszer érzett már hasonlót, amikor félrenyelt egy nagy korty vizet. Akkor is lassan múlt el a fájdalom.

Anya annyira megijedt, hogy elfelejtette leszidni a merülés miatt. Pedig mondta neki, hogy most ne merüljön. Nemrég meg volt fázva, köhögött, és folyt az orra. Még nem szabad bújárpertkodni, hiába érzi jobban magát.

Ő persze sosem hallgatott Anyára, mert imádott merülni.

Merült a strandon, merült a kádban, merült a játszóházban a színes műanyag golyók között.

Egyszer még a színházban is, amikor a balettgála végén fölmentek a színpadra meghajolni, és ezer csillámló lufi hullott a színpadra. Míg

a többi lány versenyzett, hogy ki tud több lufit összeszedni, ő elmerült közöttük.

A merülés utáni reggelen megint szipogott, kapart a torka, kicsit fáj a hasa is. Úgy gubbasztott az ágyon, mint egy madár az ágon, amelyik nekirepült az ablaknak.

Szombat volt. Ha szombat, akkor balett! De Anya úgy döntött, hogy ma itthon maradnak a megfázás miatt. Ettől Zsófi föléledt. Hirtelen meggyógyult. Már nem fáj semmije, mert a merülésnél csak a balettot szerette jobban. Olyan nincs, hogy a szombatot kihagyja, hiszen olyankor Marcsi néniel van órája.

Nyaggatta anyát, hogy de! De már meggyógyult! De már jól van! De már nincsen láza! De már megígérte neki!

De Anya hajthatatlan volt.

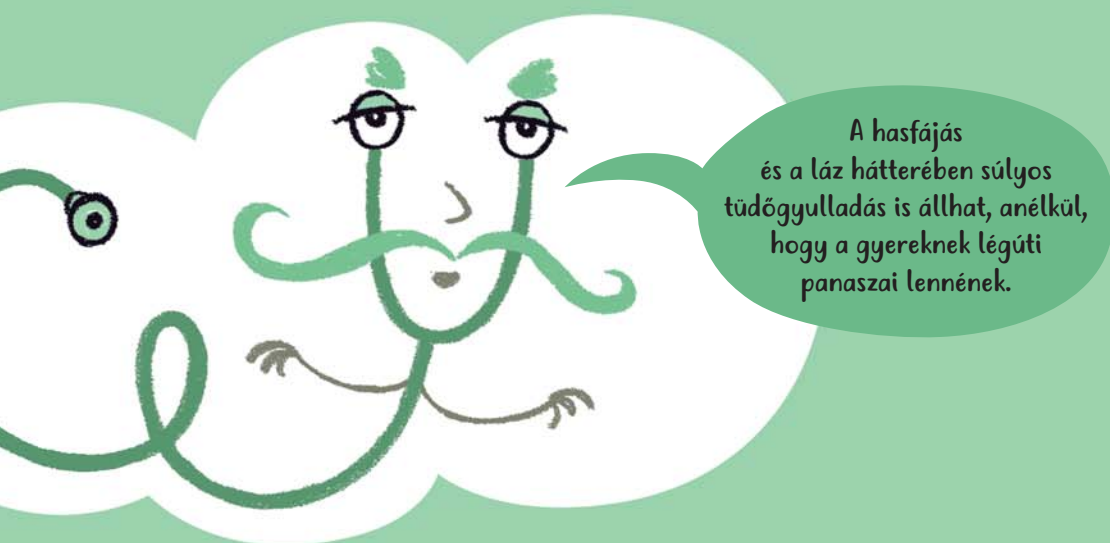
Zsófi is. Hajtogatta, hogy jobban van. Nem fáj a feje, nem fáj a torka. Addig könyörgött, addig nyúzta Anyát, míg az el nem vitte őt.

Ott aztán nyújtás, pörgés, hajladozás. Első pozíció, második, harmadik, negyedik, ötödik. Lábemelés, ugrás, és Zsófi rosszul lett. Úgy lihegett, mint egy futóversenyen.

Marcsi néni kikísérte őt a teremből. Anya megfogta a homlokát. Tűzforró volt, a tüdeje zakatolt, fáj a hasa.

Ez már komoly! Irány az ügyelet!

Ott kiderült, hogy ez már a komolynál is komolyabb. Irány a kórház!

A szegedi gyermekklinikán gyorsan sorra került.

Először meghallgatták a tüdejét, aztán lefényképezték. A tüdejét? Bizony, mintha útlevelet készítettek volna neki. Nem pont úgy, de itt sem volt szabad mozogni.

Évi nővér segített levenni a pólót, és a röntgengép elé állította. Ólomkötényt tett a derekára, hogy megvédje a sugaraktól.

A gép belelátott Zsófiába. A doktor néni meg is mutatta a fekete-fehér képet, amin két angyalszárny volt. Ez a tüdő jobb és bal szárnya. A jobbon volt egy nagy folt. Ezt hívják tüdőgyulladásnak.

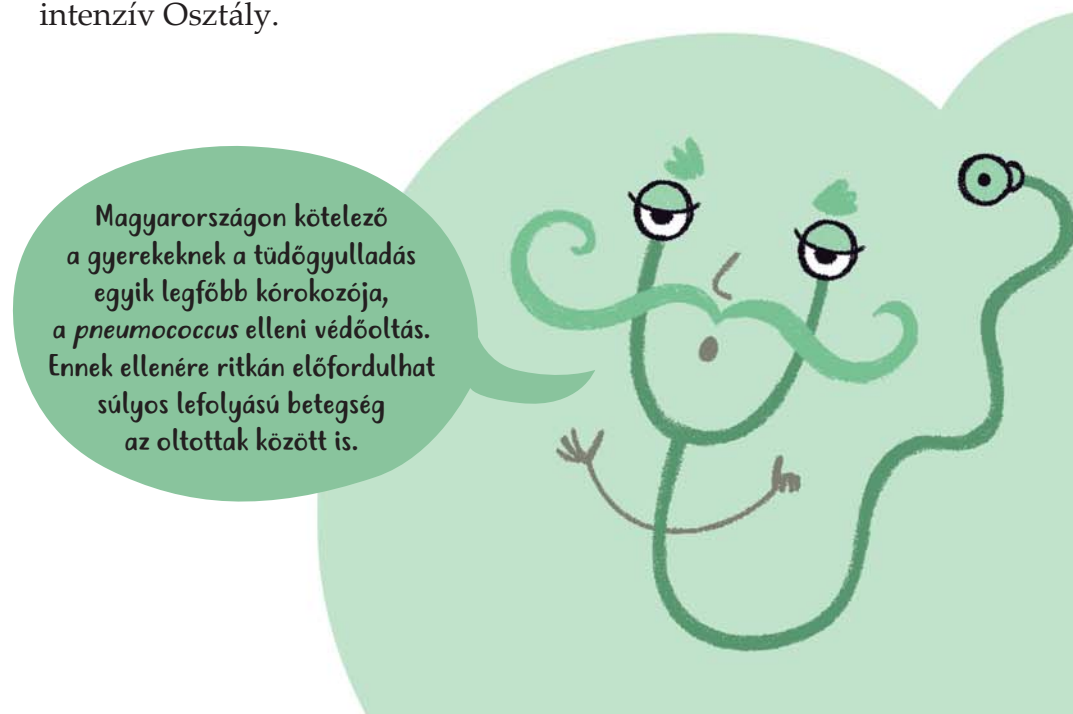
A baktériumok megtámadták a testét. Harcolt ellenük, de tele lett a tüdeje csúnya folyadékkal. Ezért lihegett, ezért pihegett, ezért nem kapott elég levegőt.

Bent kellett aludnia a klinikán. Anya hozott neki otthonról pizsamát, könyvet, játékot. Behozta Ellit is, a balettszoknyás, kék elefántot. A kislány mindig vele aludt. Mindenhova magával vitte, még a balett-táborba is.

Évi nővértől kapott gyógyszert, ami segített harcolni a baktériumok ellen.

Eltelt egy nap, eltelt kettő, eltelt három, de a gyógyszer nem használt. Már úgy fáj minden lélegzetvétel, mint a merülés után. A sok folyadék összenyomta a tüdejét, mint Apa a sörösdobozt.

Zsófit ezért levitték arra a helyre, amit úgy hívnak, hogy Gyermek-intenzív Osztály.

Itt mindig nagy a sürgés-forgás, ha jön egy beteg. Négyen is odaugrottak hozzá. Valika főnővér és Magdika nővér fölrakta az érzékelőket a mellkasára. Zsuzsi doktor néni hallgatta a légzését. Gábor doktor bácsi már hozta is az ultrahang gépet, hogy megnézzék a mellkasát. Olyanok voltak, mint egy összeszokott csapat.

Mint egy autószerelő-csapat, amelyik kereket cserél. Zsófi Apával vasárnap ebéd után autóversenyt szokott nézni. Ott látott ilyen nagy forgolódást az autó körül. Mindenki tudta a dolgát. Mindenki egyszerre mozdult. Ha kicserélték az összes kereket, a főnökük zöld táblát mutatott, és az autó már száguldott is tovább.

A orvoscsapat vezetője, Pali doktor bácsi viszont nem mutatott zöld táblát nekik. Láta, hogy a kislány meg van rémülve.

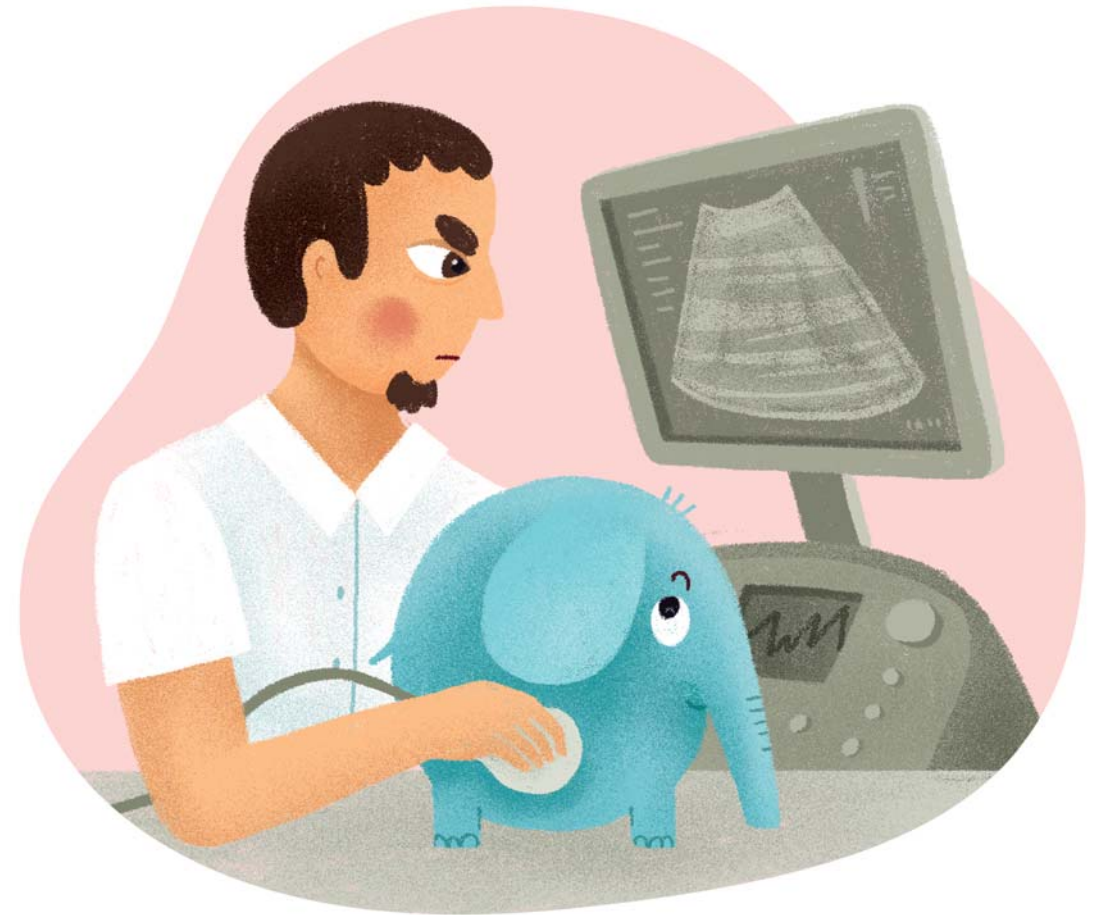
Zsófi eddig jól viselte a kórházat, igaz, kicsit sírdogált elalvás előtt, de az ápolók mindig megvigasztalták. Hiába voltak itt lent is kedvesek vele, most megijedt az autóversenyzős sürgölődéstől. Megijedt, hogy valami nagyon nagy baj van vele.

Ezért Pali doktor bácsi arra kérte a többieket, hogy lassítsanak egy kicsit. Megkérdezte, hogy nála van-e a kedvenc plüссе. Zsófi bólogatott, forgolódott, de nem találta. Mégsem volt ott. A nagy sietségben fönt felejtették Ellit a második emeleten.

A doktor bácsi elküldte érte a kedves Magdika nővért. Addig viccesen bemutatták Zsófit az ultrahang gépnek. Ez is olyan volt, mint a röntgen, csak máshogy látott bele az emberbe. Vagy az elefántba. Pali doktor bácsival játékból megvizsgálták Ellit is.

Ó, jaj, neki is foltos volt a tüdeje!

Zsófi már nem félt. Akkor sem, amikor elmondták, hogy le kell engedni belőle a folyadékot.

De ő nem egy hordó vagy egy ásványvizes palack! Nincs rajta csap vagy kupak. Hogy öntik ki belőle a folyadékot?

A kicsi üdítős dobozon sincs kupak, mégis ki lehet szívni belőle az üdítőt egy szívószállal. Zsófit is szívószállal gyógyítják meg? Igen, valami olyasmi. Bejuttatnak egy szívószálat, vagyis egy csövet a tüdejébe.

Pali doktor bácsi megnyugtatta, nem fog fájni. Csak lehunyja a szemét, és mire kinyitja, már bent is van a cső. Szóljon, ha nem alszik, megvárják, amíg szépet álmodik.

Egy csó kanyargott ki belőle ébredés után. Nem fájt, de azért nagyon furcsa volt. Moccanni sem mert miatta.

Az intenzív osztályon a hármasszobát kapták. Ez volt a kedvenc számuk. A csó napokig vele maradt, azon szívták ki a sűrű folyadékot egy géppel, ami az ágy alatt volt. Kicsit olyan ez, mint amikor az orrszívó porszívóval Anya kiszívja a taknyot az orrából.

De hiába szívták, szipolyozta a gép, Zsófi nem gyógyult, ezért a doktor bácsi úgy döntött, hogy meg kell műteni.

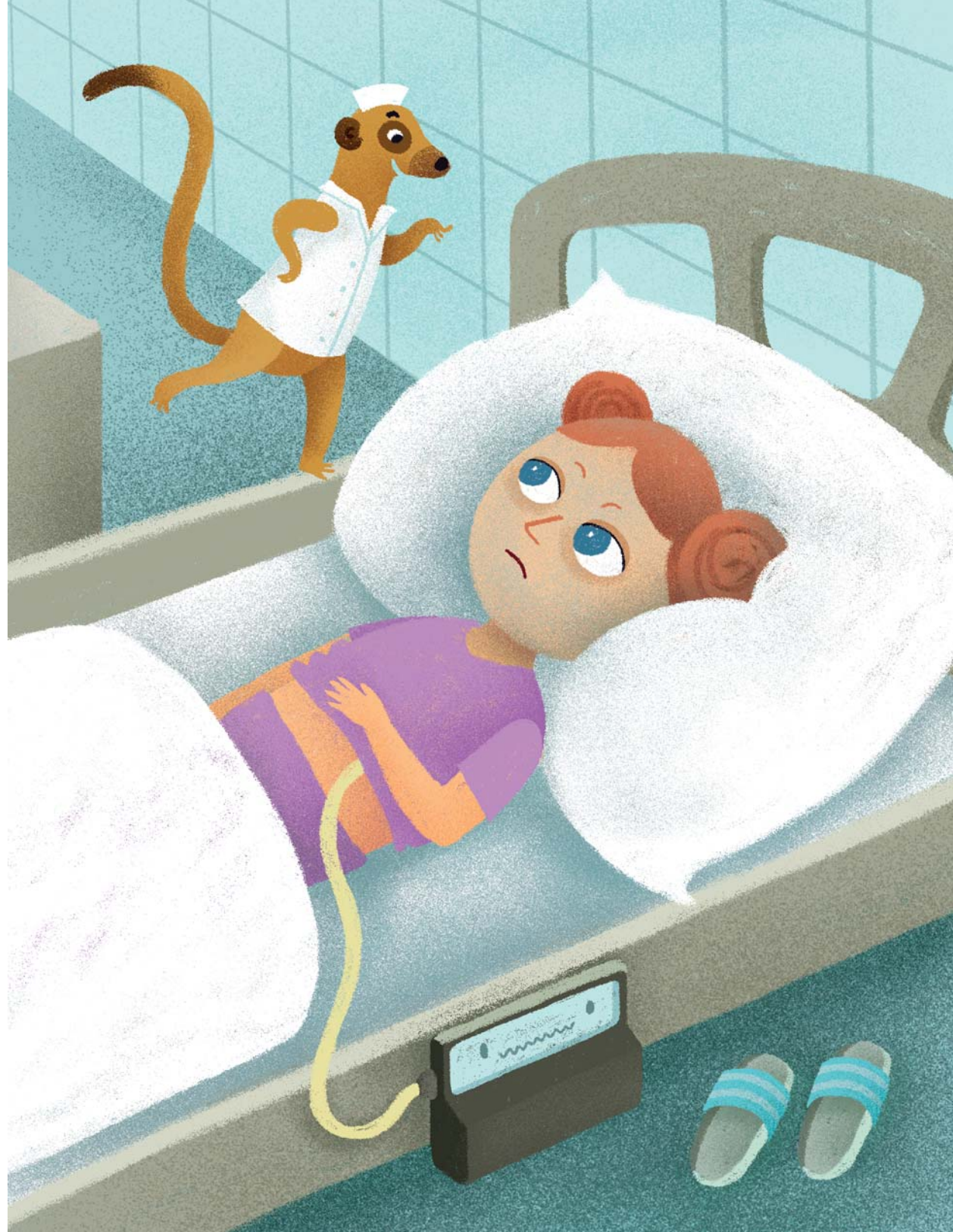
A műtőben hideg volt és furcsa szag. Minden bezöldült. A felnőttek zöld ruhában, maszkban és sapkában voltak, csak a szemük látszott. Így ismerte meg Zsófi Pali doktor bácsit a szeméről.

Ági doktor néni, az altatóorvos beadta neki az altatót. A hangja kedves és megnyugtató volt, mintha csak mesét olvasott volna. Elmondta, hogy el fog aludni, és nem fog érezni semmit.

Míg aludt, Pali doktor bácsi egy csövet juttatott le a torkán, aminek a végén egy icipici kamera volt. Milyen kár, hogy Zsófi nem láthatta a képernyőt, biztos nagyon tetszett volna neki. Pali doktor bácsi azon a képernyőn követte a csó útját. Űgyesen a beteg részhez irányította, és kitisztította vele a tüdejét.

A műtét után egy tévé várta a szobájában, amit Valika főnővér és Gábor doktor bácsi cipelt be. Mesenézés közben félelmetes szörcsögést hallott az ágy alól.

– Nem kell félni, drága kicsi lány! – szökött a párnára Szurikáta nővér, az intenzív osztály kabalája. – Nem harap az Elefánt! Zsófi nem értette, miért mondta neki ezt a kedves plüssnővér. Hiszen ő tudta, hogy Elli nem harap.

– Jaj, Szuri! Hát nem látod, hogy nem érti? – ugrott mellé a polcra Doktor Majom. – Nem a te elefántod nem harap, hanem a mi elefántunk! Érted már? – fordult a kislány felé.

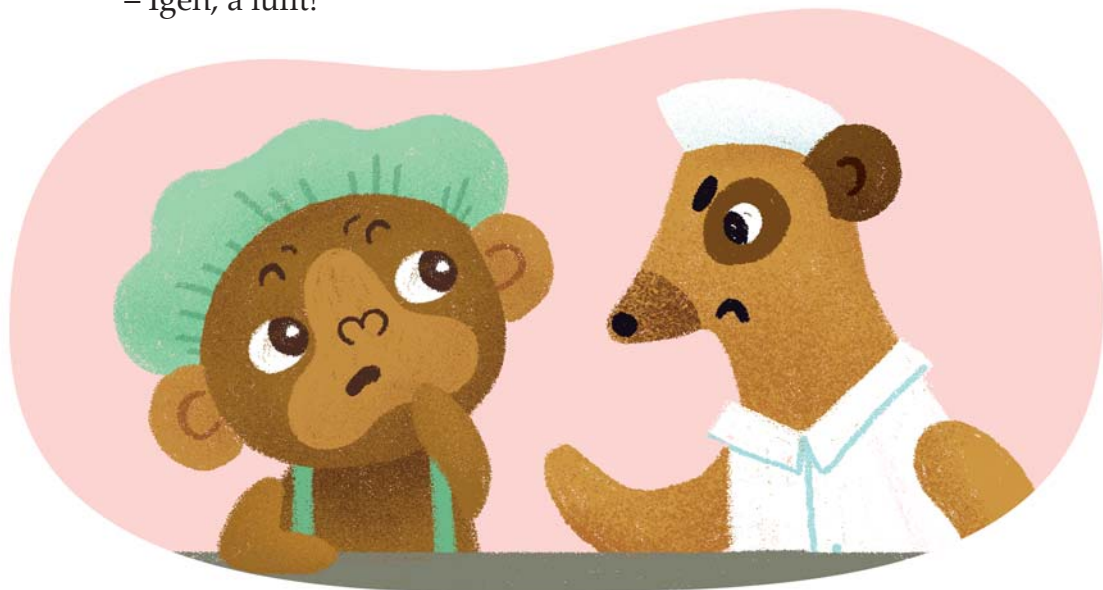
Most már azt sem értette, amit eddig értett. Újra fölszörcsent az ágy alatti szörny, és Zsófi összerezzenett ijedtében.

– Mondom, hogy nem bánt a gépelefánt, drágám! A te csinos elefántod is ugyanígy szörcsög, amikor felszívja a pohárból a vizet, nem? Zsófi megértette, hogy a folyadékszívó gépről beszélnek. Már nem félt tőle. Viccesnek tartotta, hogy a kórházi plüssök elefántnak nevezik. Furcsa, hogy nem ismerte föl a hangját, biztos Doktor Majom csinált vele valamit, azért szörcsög most olyan hangosan.

– Holnap kezdődik a gyógytorna, kicsi lány! Azért jöttünk, hogy gyakoroljuk veled a fújást – mondta Szurikáta nővér. – Makidoki, kérem a lufit!

– A lufit? – kérdezte Doktor Majom. Olyan képet vágott, mint aki soha életében nem látott még lufit. Mintha Szurikáta nővér egy bizgentyűs izémizét kért volna tőle, vagy valami ilyesmi...

– Igen, a lufit!

– Ööö... Nos, igen... Hát, azt fújhatjuk... – felelte ravasz módon Doktor Majom.

– Igen, azért vagyunk itt, hogy Zsófi fűjjön... –

– Igen... Nos, drága Szuri... Az a helyzet, hogy azt megfűjták!

– Ki fűjta föl?

– Nem föl, hanem meg. Egy... egy... egy... – dadogott Doktor Majom.

Nem jutott eszébe semmi jó hazugság. Zavartan körbenézett, majd a balettszoknyás elefántra tévedt a szeme:

– Egy elefánt! Igen, egy elefánt! Megfűjta, vagyis ellopta. Berepült az ablakon, fölkapta, és huss! Volt lufi, nincs lufi!

– Doktor Majom, elég a majomkodásból! Mi történt igazából? – kérdezte szúrós szemmel Szurikáta nővér, a tűszúrás nagymestere!

A szúrós tekintettől Makidoki összeomlott.

– Hogy igazából? Igazából imádom a lufit! A csillámos a kedvencem! – zokogta. – Nem bírtam ki! Fölfűjtam, elengedtem, és huss, kirepült az ablakon... Csakis a te hibád, Szuri! Tudhattad volna, hogy nem szabad rám bízni egy csillámos lufit!

– Ó, jaj, mi lesz most? Kifogytak a lufibányáink, ez volt az utolsó lufink! Mit fűjünk föl? – esett kétségbe Szurikáta nővér.

– Mondjuk... Mondjuk egy sebészkesztyűt? – próbálkozott Makidoki.

– Jaj, Doktor Majom! Ha hülyéskedsz, akkor is te vagy a legzseniálisabb! – csapta össze a kezét a plüssnővér.

Szuri szívószálat dugott egy vékony gumikesztyűbe. Körbetekerte ragasztószalaggal, és megmutatta a kislánynak, hogyan kell óvatosan fölfűjni.

Másnap profin ment a fújás. Valika nővér hozott neki egy csillámos lufit, azt kellett szívószállal fölfújnia. A főnővér megdicsérte, mert ez elsőre még senkinek sem sikerült.

A fújások úgy erősítették a tüdejét, mint a súlyok az izmokat a konditeremben.

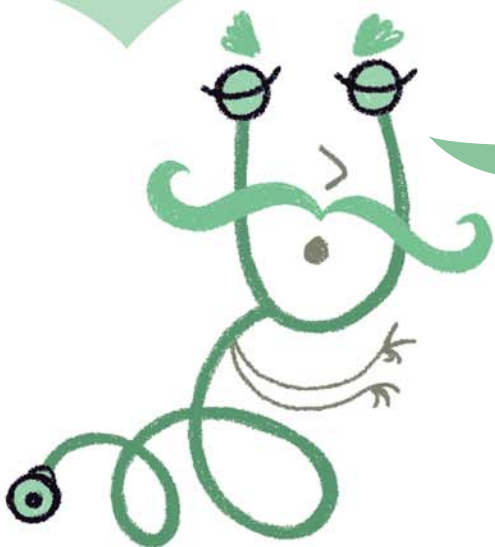
De valami még hátravolt.

Zsófi nem mert mozogni a cső miatt. Nagyon félt, hogy fájni fog. Ezért a folyadék túl lassan tisztult belőle.

Magdika nővérnek ekkor remek ötlete támadt.

Elmesélte, hogy ő is balettozott kiskorában. Bemutatott neki pár csodás mozdulatot. A pliét, a retirét és a developpét. Ezután megkérte Zsófit, mutasson ő is valamit. Az alapállásokat meg néhány könnyebb figurát.

A kislánynak fölcsillant a szeme. Már rettentően hiányzott neki a balett. Bemelegített. Spicc, pipa, spicc, pipa, spicc, pipa. Kacagva meghajolt Magdika nővér előtt, és megpördült. Észre sem vette azt a nyavalyás csövet...

Ha a gyerek mellkasi csövet kap, nem kell mozdulatlanul feküdni. A gyógyulást segíti a sok gyógytorna és a gyerek aktivitása, akár az intenzív osztályon is.

Gyorsan eltelt az a néhány nap, míg hazaengedték a kórházból. Valika nővérral fújtak, Magdika nővérral balettoztak.

A csövet kivették ugyan belőle, de karácsonyig nem volt szabad merülnie. Balettra viszont nyugodtan járhatott. Nem is hagyott ki egyetlen szombatot sem, hiszen a karácsonyi balettgálára a *Diótörőt* gyakorolták Marcsi nénivel.

Zsófi elhatározta, hogy karácsonykor otthon is eltáncolja a *Diótörőt*. Úgy tervezte, lesz benne bűvarkodós jelenet is. Sőt, az lenne a legjobb, ha az egész a tenger fenekén, vagyis a kádban játszódna. Olyan *Diótörőt* még senki se látott!

Arra az előadásra vendégül szeretné látni az egész osztályt. Az ápolókat, az orvosokat és a plüssöket is.

Doktor Majomnak viszont egy csodás szerepet is szánt az előadásban. Szerinte a hajlékony Makidokiból kiváló táncos lenne. Ráadásul biztos jól állna neki a lila balettszoknya...

BALÁZS ÉS A ROBOTVÉR

A nagy robotcsata előtt vibrált a levegő a nyolcas szobában. Balázs a kórházi ágyon rendezte be a főhadiszállást. Párnákból erős bunkert épített magának, és maga köré gyűjtötte kedvenc fehér köpenyes robotjait.

Balázs seregét Dokimusz fővezér vezette, a híres transzformer, aki képes volt bármilyen orvosi eszközzé átalakulni. Hűségese társa, DRón, a repülő robotkutya a legveszélyesebb helyzetekben is mellette volt. Dzsoni, az űrhajós robot ott segített, ahol a legnagyobb volt a baj. Vagyis mindenhol. Hű barátja, D.I.A., aki egy mini diavetítőre vagy inkább egy titokzatos műszerre hasonlított, mindig mellette gurult. A bunkert Balázs tíz legjobb legő robotharcosa védte, akiket aznap rakott össze, amikor újra bekerült a kórházba. A sebesültek ellátásáról pedig a zseniális Doktor Majom és vöröskeresztes csapata gondoskodott. Minden készen állt a nagy csatára. Balázs robotjai elszántan várták a fekete köpenyes ellenség támadását, akiket a sötét lelkű Katéter herceg vezetett.

Megszólaltak a harci trombiták, és berepült egy rakéta az ablakon. A robbanás leszakította szegény Dzsoni egyik kezét. Semmiség! Ő fél kézzel is tovább tartotta a szoba ajtaját, hogy ne tudjon betörni az ellenség.

D.I.A. a kitört ablakhoz gurult. A testéből golyószóró emelkedett ki, és lekasabolta a beugráló Röntgenbotokat. Erre a rettenetes Katéter herceg is támadásba lendült. D.I.A. kilőtte rá a maradék golyót, de azok mind lepattantak a fekete acélköpenyről. A főgonosz kacagva

viszonozta a tüzet. Hatalmas robbanás, lángtenger! D.I.A. alig tudott fedezékbe gurulni.

Ennek már a fele se tréfa!

Balázs előbújít a párnabunkerből. Vérbeli hadvezérként az ágy végéből irányította a csatát. A legó robotharcosok csak a parancsára vártak. Kirohantak a fedezékből, de nemsokára csak egy halom kocka maradt belőlük.

Erre DRón, a robotkutya tűzgömbbé változott. A gonosz botok közé csapódott, és marcangolni kezdte őket. A csempére fröccsent a sok fekete robotvér!

Úgy tűnt, végre fordul a szerencse, és Balázsék föllélegezhetnek. De ekkor a betegszoba falain kígyózó csövekből összeállt a félelmetes Mechano Pókoszkóp. Elkapta Dzsonit, és a falhoz vágta. A bátor robotúrhajós feje leszakadt, és a keze mellé gurult.

A védtelenül maradt ajtón betörték a gaz EKG botok. Velük Dokimusz fővezér vette föl a harcot. Kerekesszékké változott, és rájuk borította az infúziós állványt. A padlón csavarok és fogaskerekek szóródtak szanaszét.

A Vöröskeresztes Csapat, vagyis Fúzi nővér, Szurikáta nővér, Doktor Majom és Kópé professzor hangosan éljeneztek az ágy végében. Úgy hitték, közel a győzelem, de nagyobbat nem is tévedhettek!

Balázs annyira belefeledkezett a küzdelembe, hogy nem vette észre a galád Mixerin orvlövészt, aki célba vette őt a gyógyszeradagolóról. Szerencsére a zseniális Doktor Majom résen volt. A fiú elé ugrott, és saját plüsstestével fogta föl a golyókat.

Ó, jaj, szegény doki tüdőlövést kapott!

Kópé professzor hiába küzdött érte. Hiába tömte gyógyszerrel, döfködte tüvel, tapasztotta tele tapasszal, nem tudta megjavítani.

Makidoki is érezte, hogy itt a vég. Meghatottan búcsúzott a társaktól. Halált megvető bátorságáért egy csokipapírból hajtogatott éremmel kitüntette saját magát, majd örök álmra szenderült.

Fúzi nővér óriásit sikoltott, és elájult.

Nem volt elég jó. Újra kellett játszani a jelenetet. A sikoltás másodikra is parádés volt, de az ájulás most tényleg jobban sikerült.

Nem volt idő siratni a világ legzseniálisabb és leghősiesebb majomdoktorát.

A támadók előzőnlötték az ágyat. Kíméletlen kézitusa folyt. Robotkar robotpajzson csattant, robotláncfűrész robottestbe mart, robotláb robotfejre taposott.

Balázs maradék serege hősiesen védekezett. Mindhiába. Az ellenség végül lefegyverezte Dokimusz fővezért is.

A sötét Katéter herceg ekkor az ágyrácsra röppent, és egy vállról indítható rakétával célba vette Balázst és...

...és megjelent a négyes szoba ajtajában Zoli robot, a világ leghatalmasabb és legfélelmetesebb harcosa. A rettenthetetlen robot már száz és ezer csatából került ki győztesen. Sem olaj, sem fém, sem műanyag nem árthatott neki. A tűzereje százból száz pontos volt, a technikája ezerből ezer.

A gonosz robotok amint meglátták vörösen izzó robotszemét, eldobták a fegyvert, és visítva ugráltak ki az ablakon.

Vége volt a játéknak. A szobában újra rend lett és tisztaság. A robotok mozdulatlanul heverték a párnán. Doktor Majom mosolyogva ült a polcon. A nagy csatára csak a köpenyén csillogó csokipapír kitüntetés emlékeztetett.

Zoli robot, vagyis Zoli nővér, a főápoló megvizsgálta Balázst, és leolvasta a műszerekről az adatokat. Nem lett jó kedve, de a fiú ezt nem vette észre. Halálosan elfáradt a harcban, jólesett volna neki egy kis altató zene. Zoli nővér jól tudta, hogy mi kell a fiúnak. Bekapcsolta a televíziót, kiment a szobából, és aggódva fölhívta Peti doktor bácsit.

Balázs egyedül maradt a szobában. Zenét hallgatott és a robotokról gondolkodott.

A zenénél csak a robotokat szerette jobban. Mindene robotos volt. Mindenből robotot gyártott. Gyurmából, legóból, gyógyszerdobozból, még vécépapír-gurigából is. Mindig hatalmas robotháborút játszott, ha itt volt a klinikán a veséje miatt.

Először tavaly hozták be, miután rosszul lett. Viszketett mindene, fáradt volt, és nem tudott pisilni. Akkor nagyon félt a villogó műszerektől és a falon kígyózó csövektől, de azóta már megszokta a kórházat. Itt mindig megvizsgálták, kapott gyógyszert, amitől kicsit jobban lett. Vagyis megjavították őt, és hazamehetett. Aztán egy idő múlva otthon újra rosszul lett, újra behozták a Gyermekintenzív Osztályra, és kezdődött minden előlről.

Igazából nem is volt itt olyan rossz. Zenét hallgatott, robotost játszott, a szülei naponta látogatták. Dudi nővér hozott neki finom süteményt. Ha pedig olyan sokáig maradt, hogy megnőtt a haja, Peti doktor bácsi fodrászost játszott, és ügyesen levágta.

Kicsit olyan volt itt, mintha otthon lenne. Mégis jobban örült volna, ha végleg az igazi otthonában maradhat.

Most éppen arra gondolt, hogy milyen jó a robotoknak. Ha elgurul Dzsoni feje, azt könnyen vissza lehet tenni a helyére. Ha elromlik egy transzformer, ki lehet cserélni a rossz alkatrészt, és mehet tovább a játék. Balázs szerette volna, ha az ő beteg alkatrészét is ki lehetne cserélni.

Pont ezen gondolkodott Peti doktor bácsi is az orvosi szobában. Tudta, most nem elég javítani, cserélni kellene valahogy.

Összehívta a többi orvost, hogy megbeszéljék az esetet. Olyan ez a tanácskozás az orvosoknál, mint az iskolában a csoportmunka. A feladatot közösen oldják meg. Ez a feladat most Balázs volt, vagyis a veséje, ami már nem tisztítja meg a vérének rendesen.

Valami mást kellett kitalálni a gyógyszer helyett.

Az orvosok vizsgáldtak, tanakodtak, végül úgy döntöttek, hogy Balásznak új vesére van szüksége.

De az nem könnyű feladat. A vese nem a fán terem, mint az alma, nem is lehet a boltban megvenni, mint a kenyeret. Sokat kell kutatni utána, telefonálni, más orvosokkal beszélgetni, de leginkább várni, várni és várni.

Ezért amíg nem találnak Balásznak egy jó vesét, mostantól sokszor meg kell tisztítani a vérének.

– Dialízis – mondta Pali doktor bácsi a szobájába lépve.

Elmagyarázta a fiúnak, hogy művesére van szüksége. Átviszik egy másik épületbe, ahol megtisztítják a vérének egy géppel.

Hogy micsoda?! Egy gép kiszívja a vérének? Jaj, ne! Egy vérszívó vámpírrobot? Ha kiszívják a vérének, akkor kiszárad, és olyan lesz, mint egy múmia a múzeumban...

Pali doktor bácsi megnyugtatta. Nem vámpírról van szó, hanem egy tisztító robotról. Azzal szűrik ki a véreből a mérget. Így szűrik ki a vízből is a koszt, mielőtt a csapba jut, és megissza az ember. Ne aggódjon, vissza fogja kapni a vérének!

A vesebetegségek csak nagyon kis számban okoznak súlyos vesekárosodást, de ilyenkor szükség lehet a szervezet dialízisgéppel való megtisztítására is.

Balázs nem nyugodott meg, de azért kíváncsi lett a tisztító robotra.

– Milyen íz is? – kérdezte csodálkozva Fúzi nővér, a fantasztikus infúziós állvány, miután Kati nővér kitolta Balázst a szobából.

– Csakis csokis! – vágta rá Szurikáta nővér.

– Nem íz, hanem líz! – javította ki Kópé professzor. – Dia, líz, is!

– Annak semmi értelme! – jelentette ki komoly képpel Doktor Majom.

– Dehogy nincs! – tiltakozott sértődötten a professzor.

– Na jó! Legyen! – mosolygott ravaszkásan Doktor Majom. – Legyen, csak akkor magyarázd már el, kedves professzor, hogy mi a feltépett, letépett sebtapasz az a líz?

– Ööö... – vakarta meg nem létező szakállát tanácstalanul Kópé professzor.

– Íz lesz az mégis... – súgta Fúzinak Szurikáta nővér.

– Vagy gríz... – kuncogott Fúzi.

– Na ugye! – vicsorított elégedetten Doktor Majom.

– Vagyis mi a líz is íz is gríz is? – kérdezte a fantasztikus Fúzi nővér, mert már semmit sem értett az egészből.

– Jaj, Fúzi... Nem líz, íz, gríz, hanem víz! A víz jó, a kiszáradás rossz! A víztől pikk-pakk meggyógyul – magyarázta Doktor Majom.

– Tuti! Mert titokban egy kis Makidoki-féle gyógytudományt is kevertem a vizébe – tette hozzá ásítva, mert már unta, hogy mindig neki van igaza.

– Jaj, Doktor Majom! – csapta össze a kezét Szurikáta nővér. – Mióta újjászülettél a tüdőlövésből, a zseniálisnál is zseniálisabb vagy!

A megfelelő folyadék-
bevitel nagyon fontos a vesék
épségének megőrzése miatt.
A folyadék leginkább víz legyen,
az üdítők és energitalok, cukros
finomságok megterhelik
a veséket!

Közben a másik épületben nagy meglepetés várt Balázusra. A vértisztító robot olyan volt, mint D.I.A. Csak sokkal nagyobb és sokkal... Sokkal kórháziasabb... Mari doktor néni kitalálta, mire gondol. A fülébe súgta, hogy szerinte is nagyon hasonlít Balázs robotjára. Ezért mostantól D.I.A. 2.0-nak fogják hívni a vértisztító robotot.

Rengeteg gomb villogott rajta, a kijelzőjén pedig érdekes jelek forogtak.

– Így köszön neked – mondta Éva nővér, aki a gépet kezelte.

Balázs megörült, hogy itt mindenki olyan nagy robotszakértő, mint ő. Ezután furcsa dolgok történtek vele.

Éva nővér egy átlátszó csővel összekötötte a karját a pittyegő robottal.

– Szólj, ha fáj! – mondta a doktor néni, de Balázs nem szólt, mert a robotok fővezére nem ijed meg egy kis fájdalomtól.

D.I.A. 2.0 lassan kiszívta belőle a vért, mint egy jó vámpír. Kiszívta, majd kiszűrte a méreganyagot. Balázs megnyugodott. A végén visszakapta a vérét, egy másik csövön, ahogy a doktor bácsi megígérte neki. Robotvért kapott vissza! Igazi robotvért!

Úgy érezte, ettől kicsit robottá változott. Kattogott, pittyegett, zümmögött álmában. Hol kereke nőtt, hol szárnya, a szeméből pedig lézersugár lövellt.

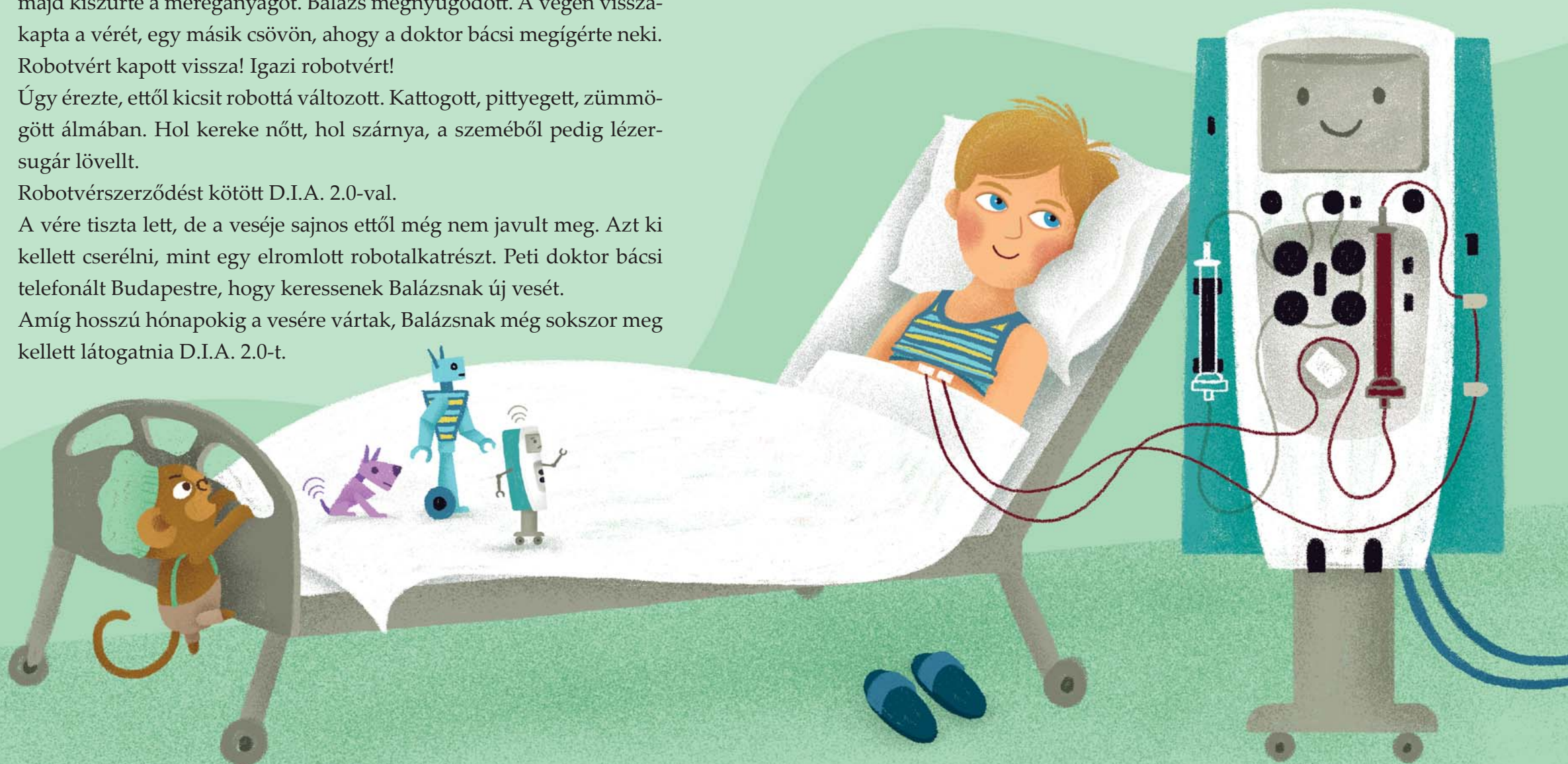
Robotvérszerződést kötött D.I.A. 2.0-val.

A vére tiszta lett, de a veséje sajnos ettől még nem javult meg. Azt ki kellett cserélni, mint egy elromlott robotalkatrészt. Peti doktor bácsi telefonált Budapestre, hogy keressenek Balázsnak új vesét.

Amíg hosszú hónapokig a vesére vártak, Balázsnak még sokszor meg kellett látogatnia D.I.A. 2.0-t.

A kezelése alatt jókat beszélgettek, és nagyon összebarátkoztak. A fiú sokat mesélt a legendás robotháborúról, amit a fekete köpenyes robotok ellen vívtak, D.I.A. 2.0 pedig elárulta, mi az ellenség gyenge pontja. Ráadásul megtanította őt a titkos robotnyelvre, amit csak a legnagyobb robotszakértők ismerhetnek.

A végén már fél pittyenésből is megértették egymást.

Egyszer aztán várva várt örömhír futott be a klinikára: találtak új vesét Balázsnak. A műtéthez sürgősen el kellett utaznia egy másik városba, és többet már vissza se kellett jönnie ide.

Mindenki rettentő boldog lett. Na jó, egy icipicit szomorú is, hiszen olyan sokat volt náluk Balázs, hogy már el sem tudták képzelni nélküle a kórházat.

Nem volt sok idő a búcsúzkodásra. Gyorsan összesereglett mindenki, aki éppen ügyeletben volt. Ott volt Zoli nővér, Peti doktor bácsi, Zsanett doktor néni és Kati nővér. Az utolsó pillanatban Mari doktor néni is befutott a dialízis osztályról, ahol a nagy vértisztító robot lakott.

Szurikáta Nővér már régóta készült erre a pillanatra. Egy különleges ajándékot szorongatott a kezében, amit maga készített egy gyógyszer-adagolóból meg sok orvosi valamiből. Egy igazi klinikai D.I.A. 2.0-val lepte meg a fiút, amiről mindig eszébe jut majd, hogyan győzték le együtt a sötét Katéter herceget!

A búcsú után üres lett Balázs szobája, és az üres szobájában többet nem szólt a zene. De az intenzív osztályon még nagyon sokáig emlegették azokat a fergeteges, azokat a fantasztikus robotcsatákat!

Doktor Majom szerint Balázs volt a legbátrabb harcos a világon. Még nála, a zseniális Doktor Majomnál is bátrabb volt.

Ez nagyon nagy szó! Makidoki ilyet még senkiről sem mondott.

A sokablakos épület intenzív osztályán ismét megüresedett egy szoba. De a többiben még mindig sok-sok orvos és ápoló szaladgál. Csak úgy lobog a köpeny utánuk, mintha szuperhősnek öltöztek volna a farsangon.

Az ő gyógyító szupererejük bizony az, hogy üressé varázsolják a szobákat.

Ha új beteg érkezik a Tisza partján a nyolcas szobába, ők újra és újra mindent megtesznek majd azért, hogy az a kislány vagy kislány is minél előbb hazamehessen.

A *Kisgyerekek is lehetnek nagybetegek* program 2015 márciusában indult a szegedi Gyermekklinika Gyermekintenzív Osztályán. Dr. Tajti Zsanett hívta életre azért, hogy a játékonysági programokból befolyt adományokkal fejlesszék az osztályt. A sikeres munkának köszönhetően 2019-től már alapítványként működnek, és a Dél-Alföld régió gyermek-sürgősségi- és gyermek-intenzívellátását támogatják.

Ezzel a könyvvel az alapítvány egy régóta dédelgetett álma vált valóra. A történetek igyekeznek eloszlatni a félelmet a zord kórházi osztályokról, és némi ismerettel szolgálni a szóban forgó betegségekről. A mesék bepillantást nyújtanak a varázslatos osztály nem mindennapi munkájába, ahol nagybeteg kisgyerekek gyógyulnak, és ahol minden napban benne van a csoda lehetősége és a remény a gyógyulásra.

A mesékben szereplő gyerekek részben kitalált személyek, gyógyulástörténeteik azonban megtörtént esetek. Az osztály – a teljesség igénye nélkül itt felsorolt – dolgozói viszont valóságosak: dr. Gál Péter (osztályvezető), dr. Pásztor Pál, dr. Tajti Zsanett, dr. Bognár Ágnes, dr. Sinkó Mária, dr. Fülep Gábor, dr. Nádasy Zsuzsanna, Gémes Zoltán, Mracskó Valéria, Szász Izabella, Bakacsi Katalin, Kissné Kiss Zsuzsanna (Dudika), Nagyné Gidai Judit, Török Éva, Kollárné Hám Éva, Antal Magdolna.

Ezekből a történetekből őket is megismerhetik a kedves olvasók.

www.kisgyerekekalapitvany.hu